

Ngược dòng Thời gian
Chủ đề: Thời sự Chính trị Hải ngoại
Tác giả: Cố LS Nguyễn Văn Chức

MT Kháng chiến Hoàng Cơ Minh & Nguyễn Xuân Nghĩa

From: Nghiem Nguyen <...@gmail.com>
To: An le <...@gmail.com>;
Sent: Saturday, January 19, 2019 6:42 AM
Subject: Fwd: [PSXH] Fw: **Luật sư Nguyễn Văn Chức - Nguyễn Xuân Nghĩa,**
From: vthuc le <...@yahoo.com>
Date: January 18, 2019 at 7:39:58 AM CST
Subject: Luật sư Nguyễn Văn Chức - Nguyễn Xuân Nghĩa,
Reply-To: vthuc le <...@yahoo.com>

Luật sư Nguyễn Văn Chức: Cách đây hơn 20 năm, một đêm lạnh tháng giêng 1985, ông Hoàng Cơ Minh đến nhà tôi tại Houston, Texas. Ông xin tôi ủng hộ ông chống lại Phạm văn Liễu. Theo ông, chính Phạm văn Liễu đã phá vỡ mặt trận, khi đưa vấn đề quỹ kháng chiến ra trước công luận. Ông cho biết: quỹ đó, khoảng 7 triệu Mỹ Kim, vẫn do ông giữ để nuôi kháng chiến quốc nội. Ông khẩn khoản mời tôi gia nhập mặt trận, tôi đề ý: Ông mặc áo chắn đạn, và mang súng lục trong người. Khoảng 3 giờ sáng, ông từ biệt tôi, lên đường đi Dallas (Dallas một thành phố nằm về phía Đông-Bắc của tiểu bang Texas, cách Houston khoảng 290 miles). Khi bắt tay từ biệt, ông nói: Nếu tôi có thể làm gì để anh Chức tin tôi, tôi sẵn sàng làm ngay. Tôi nói: Anh có súng trong người, anh hãy tự sát trước mặt tôi, lúc đó tôi sẽ tin anh. Đó là lần chót tôi gặp Hoàng Cơ Minh.

Hoàng Cơ Minh điện thoại cho tôi: “Anh Chức, ngày mai tôi sẽ gửi cái người viết bài Dựng Cờ Chính Nghĩa xuống Anh.”

Đó là năm 1982, Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam của hai ông Phạm Văn Liễu Hoàng Cơ Minh lên như điều gặp gió.

Ngày ông Minh ở “chiến khu quốc nội Thái Lan” trở về Mỹ ra mắt đồng bào ty nạn, thật là huy hoàng. Ông Minh ra mắt ở Cali trước. Sau đó, ra mắt ở Houston. Hôm ông ta về Houston, tôi ra tận phi trường đón ông, náo nức trong đám đông, trong rừng cờ và tiếng hoan hô.

Bài “*Dựng Cờ Chính Nghĩa*” được phân phát khắp nơi, như một lời hịch. Bài đó, ý hay và lời đẹp, dội vào hàng ngàn hàng vạn con tim xa quê hương.

Ai viết bài đó? Tôi hỏi Hoàng cơ Minh, anh ta im lặng. Phạm Nam Sách từ San Diego gọi cho tôi, vừa chửi vừa khen: “*Chức ơi, chỉ có cậu mới viết được bài đó. Đừng giấu moa nữa.*” Chẳng riêng gì Phạm Nam Sách. Nhiều người cũng nghĩ như vậy.

Năm 1983, Hoàng Cơ Minh gửi người đó xuống tôi. Người đó, là *Nguyễn Xuân Nghĩa, cháu ruột của tên Mười Cúc Nguyễn Văn Linh.* Ông Nghĩa xuống Houston đặt cơ sở cho Phở Kháng Chiến của anh em Hoàng Cơ Minh Hoàng Cơ Long Hoàng Cơ Định.

Chiều hôm đó, ông Nghĩa đến thăm tôi tại nhà, người rong rỗng cao, dáng dấp hào hoa phong nhã. Ông nói nhiều lắm, về Charles de Gaulle và cuộc Kháng Chiến chống Đức Quốc Xã 1940-1944 của De Gaulle. Rồi ông nói thao thao về Kháng Chiến Quốc Nội. Tôi nghe mà không nói gì.

Mấy ngày sau, Hoàng Cơ Minh gọi điện thoại: “Sao, anh Chức, anh đã gặp Nguyễn Xuân Nghĩa chưa? Anh thấy thế nào?”

Tôi nói: “*Nghĩa là cháu ruột của tên cộng sản lưu manh Mười Cúc Nguyễn Văn Linh bí thư Thành Ủy Hồ Chí Minh. Nghĩa có học và thủ đoạn. Sau ngày 30/4/1975, Nghĩa đã ở lại Miền Nam, mà không bị một ngày tù tội. Một người như vậy, các anh không thể tin được, và chỉ nên dùng vào những công tác chuyên môn (nghiên cứu, dịch thuật). Không nên dùng vào những công tác tham mưu.*”

Hoàng Cơ Minh không nghe tôi. Và con ngựa thành Troie đã được rước vào thành. Mặt trận Hoàng Cơ Minh đã trở thành một băng đảng tay sai hèn hạ của Việt Cộng.

Ngày 29 tháng 12 năm 1984, nhân danh một nghị quyết của Hội Đồng Kháng Chiến họp tại Quốc Nội Thái Lan, Hoàng Cơ Minh tuyên bố khai trừ ra khỏi mặt trận một người đã cùng với anh ta tạo lập nên mặt trận: Phạm Văn Liễu.

Hoàng Cơ Minh loại Phạm Văn Liễu ra khỏi mặt trận, để cứu nguy khoảng 7 triệu Mỹ kim của quỹ kháng chiến lúc đó nằm trong tay một người. Người đó là Hoàng Cơ Định. Và ai đã cố vấn cho Hoàng Cơ Minh trong cái bước xẻ dịch lưu manh đón mặt đó? Nguyễn Xuân Nghĩa.

Lúc đó là 1985, Hoàng cơ Minh từ “chiến khu quốc nội UDEDON” (Thái Lan) về Mỹ, để vận động cho chính nghĩa của ông. Ông ta xuống Houston gặp tôi, xin tôi lên tiếng ủng hộ ông ta. Tôi từ chối, tôi nói cho ông ta biết: tôi sẽ lên án ông ta trước dư luận. Và tôi, Nguyễn Văn Chức, đã làm điều đó, bất chấp những đe dọa.

Cuối năm 1985, dăm ba bài báo xuất hiện trên tờ Kháng Chiến của Mặt Trận, đả kích tôi. Nhìn lối hành văn huênh hoang, tôi biết tác giả là ai.

Dù sao, tôi vẫn mến anh ta. Hôm đầu đến thăm tôi, anh ta gọi tôi là thầy, và xưng em. Anh ta chê bọn Hoàng Cơ Minh – Phạm Văn Liễu ít học. Anh ta nhận xét đúng. Gần đây khi nghe tin anh ta thân với Vũ Quang Ninh (chủ đài phát thanh Little Saigon) và là cây bút chỉ đạo của tờ Viet Tide, tôi không ngạc nhiên.

Ngoài Nguyễn Xuân Nghĩa, còn một người, tôi không thể quên: Nguyễn Gia Kiểng.

Nguyễn Gia Kiểng ngổ ngáo, liều lĩnh, và suốt đời thèm khát được dư luận chú ý, và sẵn sàng làm tất cả để được dư luận chú ý. Và anh ta đã tạo được sự chú ý của dư luận, bằng sự ngổ ngáo liều lĩnh, dốt nát.

Năm 1986, đại hội 6 đảng CSVN kêu gọi hòa hợp dân tộc, tờ Thông Luận của anh ta lên tiếng phụ họa. Tờ báo còn đi xa hơn: chửi người Quốc Gia là con cháu cô Tư Hồng, khẳng định CSVN có chính nghĩa, và khẳng định cuộc chiến tranh Việt Nam (1945-1975) là một cuộc nội chiến.

Chưa hết, tờ báo của anh ta còn kêu gọi phong thánh cho tên chó đẻ Hồ Chí Minh. Chúng ta hãy nghe (nguyên văn):

“Một mai, tôi hy vọng sẽ rất gần đây, khi nước non thật sự thanh bình, anh em ta về, nếu có một đài chiến sĩ chung cho tất cả những người đã hy sinh vì Việt Nam, chúng ta sẽ đến đó cầu nguyện. Nếu lăng ông Hồ còn, chúng ta—dù đã chiến đấu trong hàng ngũ nào—cũng nên đến đó cầu nguyện, một cách để nói với nhau và với mai sau, là anh em ta đã quên hết những bài học hận thù”. (Phong Thánh, Thông Luận số 20, tháng 10/1989, trang 4)

Một năm sau, anh ta liếm môi, chửi Hồ Chí Minh như con chó.

Nguyên văn: *“cuộc đời của ông Hồ có hại chứ không có lợi cho đạo đức, cho văn hoá, cũng như cho dân tộc ông” (Thông Luận, số 28, tháng 6/1990, trang nhất)*

Chưa hết, anh ta còn bồi thêm nhát dao vào kẻ mà anh ta đã phong thánh: “*Một thảm kịch cho ông Hồ Chí Minh là đảng CS của ông đã chọn đúng dịp kỷ niệm 100 năm sinh nhật của ông để tuyên bố bắt đầu từ bỏ chủ nghĩa CS*”.

Người ta thắc mắc: tài liệu nào cho phép anh ta khẳng định như thế?

Thì đây, anh ta trưng bằng cứ:

“Trần Bạch Đằng, cố vấn chính trị của tổng bí thư Nguyễn Văn Linh đã được phép tuyên bố rằng đảng CSVN từ bỏ độc quyền chính trị”...

Thì ra, bằng cứ của anh ta là lời tuyên bố của Trần Bạch Đằng. Nhưng, Trần Bạch Đằng tuyên bố ở đâu, ngày nào, và trong tài liệu nào? Anh ta im lặng.

Giả sử Trần Bạch Đằng–với sự cho phép của Nguyễn Văn Linh–có thực sự tuyên bố rằng “Đảng Cộng Sản Việt Nam từ bỏ độc quyền chính trị”, thì nhóm của anh ta –tôi muốn nói: của Nguyễn Gia Kiểng– cũng không nên hô hào ca tụng lời tuyên bố đó như một đổi mới tư duy chính trị của đảng CSVN, có lợi cho đất nước. Trừ phi họ –tôi muốn nói nhóm Nguyễn Gia Kiểng– là cò mồi.

Huống chi, Trần Bạch Đằng không hề tuyên bố như vậy. Ông nội thằng Trần Bạch Đằng, ông nội thằng Nguyễn Văn Linh, và ông nội cả lò cả ổ bọn chính trị bộ đảng CSVN cũng không dám tuyên bố như vậy. Nhóm Nguyễn Gia Kiểng chỉ đánh hơi. Rồi vẩy đuôi sủa. Như những con chó.

Sau khi hô hào loan báo “đảng CSVN sẽ từ bỏ độc quyền chính trị”, nhóm Nguyễn Gia Kiểng hô hào bàn về nhà nước pháp trị trong chế độ Việt Cộng đang đổi mới.

Chúng ta hãy nghe:

“Trong một nhà nước pháp trị, mọi vấn đề có thể giải quyết một cách giản dị trong khuôn khổ luật pháp. Những ai xâm phạm nguyên tắc dân chủ sẽ phải trả lời trước tòa án”.

Viết như vậy, sai và ngu.

Trong một chế độ pháp trị, tòa án không có quyền thụ lý hoặc lên án phạt những hành động vi phạm một nguyên tắc dân chủ. Tòa án chỉ có quyền thụ lý những hành động vi phạm một điều luật.

Chưa hết, nhóm Nguyễn gia Kiểng còn bước thêm bước nữa. Họ mách nước về những chánh đảng sẽ xuất hiện trong chế độ CS đang đổi mới.

Họ viết: “mọi công dân không can án đều có quyền tham gia hoặc thành lập chính đảng”.

Lại sai và ngu.

Trong một chế độ pháp trị, những công dân can án về một số tội phạm hình sự nào đó có thể bị luật pháp cấm ứng cử vào những chức vụ công cử, như các chức vụ tổng thống, nghị sĩ, dân biểu... Nhưng luật pháp không có quyền cấm họ tham gia hoặc thành lập những đảng phái chính trị.

Vẫn chưa hết.

Nhóm Nguyễn Gia Kiểng chủ trương dân chủ đa nguyên, coi đó như là đòi hỏi và điều kiện bức thiết cho một chế độ chính trị mới tại Việt Nam.

Lại sai và ngu.

Dân chủ, tự nó đã đa nguyên rồi. Bởi lẽ: đa nguyên là bản chất của dân chủ; đa nguyên nguyên ít hay đa nguyên nhiều, đó là vấn đề mức độ.

Một ông bạn già H.O. văng tục: “Đù mẹ, đã là đàn ông thì phải có cái cụ Hồ. To hay nhỏ là truyện khác. Cũng như đã là đàn bà con gái thì phải có cái ‘hang Pác-bó để cho cụ Hồ rúc vào’. Rộng hay hẹp, đó là truyện khác.”

Rất tiếc, nhóm Nguyễn Gia Kiểng không hiểu được điều sơ đẳng đó. Họ lẫn lộn thực chất với mức độ, lẫn lộn thực tiễn với triển vọng, lẫn lộn điều kiện với tiến trình.

Tôi vừa đưa ra một vài cái sai cái dốt, của hàng trăm cái sai cái dốt nằm ngổn ngang trong những viết lách và suy tư của nhóm Nguyễn Gia Kiểng. Chưa kể sự hỗn xược đối với tiền nhân. Ngụy biện, lập dị, táo bạo, đầy huyễn tưởng, và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để được dư luận chú ý, và thực hiện những mưu đồ bất chính. Đó là Nguyễn Gia Kiểng.

Trung Đông có những kẻ cuồng tín ôm bom tự sát. Trái bom nổ tung, người ôm bom tan xác, và những nạn nhân vô tội tan xác. Hành động của họ gây rúng động trong thế giới văn minh.

Toàn bộ sự nghiệp suy tư của Nguyễn Gia Kiểng từ gần 25 năm nay, và nhất là đại tác phẩm “**Tổ Quốc Ăn Năn**” của anh ta, chỉ là những trái bom “tự sát”. Trái bom nổ cái rầm. Tung toé những mảnh vụn. Trong đó có rất nhiều rác rưởi, ống bơ rì và băng vệ sinh.

Kẻ ôm bom không chết, nhưng được dư luận chú ý,

Đó là con người thật của Nguyễn Gia Kiểng.

Đêm nay, trăng sáng. Tôi ngồi viết dưới lùm thông sau nhà.

Tôi đã lạc đề chăng? Từ phở, đến mặt trận Hoàng Cơ Minh, đến Nguyễn xuân Nghĩa, đến Nguyễn Gia Kiểng.

Không, tôi không lạc đề. Hai ông Nghĩa ông Kiểng có duyên nợ với nhau.

Tháng 4 năm 1990, trong một chuyến đi Bắc Âu, ông Kiểng bị bọn Hoàng Cơ Minh hành hung. Nhưng ông Kiểng đã tha thứ, không hận thù. Tôi mến ông ở chỗ đó. Tôi còn mến ông ở chỗ ông thành thật. Thành thật ngay cả khi bị đặt và ngụy biện. Quyền “**Tổ Quốc An Năn**” của ông còn đó.

Viết năm 2002

Phụ đính năm 2008

Nguyễn văn Chức

Nguồn: Internet eMail by ddc chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 19, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*